

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 66.

Femte Session.

25de Møde.

Torsdagen den 10de November.

(Fortf.)

Lindberg (fortsat): Jeg skal ogsaa i denne Henseende henvise til dem, som ere udtraadte af Folkekirken; dersom der kan være borgerlig Orden hos dem, og det er jo forudsat, da følger det ogsaa af sig selv, at dersom en Mand lader en kirkelig Handling, som skal indføres i Kirkebogen, udføre af en anden Præst end hans Sognepræst, saa kan jo denne Forretning meget godt blive indført i vedkommende Kirkebog, og dernæst vil det da heller slet ikke have nogen Banskælighed, at naar en Mand saaledes har ladet sig betjene af en anden Præst, han da kunde lade en saadan Handling, om der fra Regjeringens Side skulde lægges nogen særdeles Bægt derpaa, indføre i det Sogns Kirkebog, hvortil han hører, og saaledes var da denne Banskælighed fuldkommen hævet. Jeg mener ogsaa, at, idet der i den 2den § af Lovforslaget er henvisst til Lovens af 13de April 1851 § 10, er der givet Anvisning til, hvorledes et Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat til at behandle dette Forslag for at afhjælpe de Mangler, det muligens kan have, vil kunne finde en passende Udvej, saa at de Betsbeholdere, som af den Grund ere rekkede imod Forslagsstilleren, ikke ere fuldkommen begrundede. Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, at, dersom der er Nogen, der skulde være bange for en saadan Frihed, da maa det netop nærmest være Præsterne; der er jo slet ikke Tale om at tvinge Nogen til at gaae fra sin Præst, men det Skin, som nu bevares tilbage, at Præsten, naar han ikke er i aabenbar Strid med sin Menighed, er den rette Sjælesørger for dem, er for Mange af

for Bigtighed, og, dersom denne Frihed bliver givet, vil det være blæst bort maaskee i en ganske kort Tid; men jeg mener ogsaa, at vi ikke bør holde paa Skinnet, og at det har langt større Betydning, at Folk faae den naturlige Frihed, som det er at bevæge sig frit indenfor den Folkekirkes Grændser, i hvilke de ere døbte, og i hvilken de have faaet deres aandelige Udvikling. Dernæst skal jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at uagtet denne Frihed kan befrygtes af enkelte i Præstestanden, saa har den dog for Præsterne selv noget saa overordentlig velgørende ved sig, at man for hele Standen i Almindelighed og maaskee for dem, der frygte meest derfor isærdeles kunde ønske den fremmet; thi den vilde unægtelig være en saadan Spore for Præsterne, som idetmindste Mængdene, at de savne, til ganske anderledes at tage sig af deres Menighed, saa at de virkelig vilde komme til at føle, at de staae som rie Mænd for at virke med det frie Ord, og de vilde føle sig selv anderledes vel tilfredse i deres Kald og Stilling, naar de vide, at de ere omgivne af en Kreds, som har Lyst til at slutte sig til dem, og Lyst til at høre deres Ord og opbygges derved, og som ogsaa har den Tillid til dem, at de forvalte Sacramentet efter Herrens egen Indstiftelse, af hvem de ved Ordinationen have faaet Fuldmagt. Da der iøvrigt er talt saa meget og saa længe i denne Sag og jeg anseer det for utvivlsomt, at det høitærede Thing vil tillade dets Fremme og nedsette et Udvalg, saa skal jeg paa dette Trin ikke udtale mig nærmere; men, naar den høitærede Kultusminister kommer frem med de historiske Oplysninger, som han har bebudet os, da skal jeg ialtsind være rede til at fuldstændiggjøre dem; thi jeg kjender denne Sag fra første Færd af.